

Когато учителят свърши, единъ ученикъ стана и запита:

Не могат ли ученитѣ да замразяватъ човѣци и следъ време пакъ да ги съживяватъ, както съживяватъ изсушенитѣ пѣсъчни животинки и замръзналитѣ подъ земята мустакокраки рачета?

Нѣкои ученици се изсмѣха на въпроса; тѣ го помислиха за глупавъ.

Учителятъ отговори:

— Тъкмо това, за което питашъ, най-много интересува и ученитѣ. Но да се правятъ такива опити съ хора, сега е още невъзможно. А представете си, че нѣкой човѣкъ е билъ замразенъ преди 400—500 години и сега го размразятъ. Колко учуденъ ще бѣде той, като види днешнитѣ желѣзници, параходи, подводници, електрическо освѣтление, автомобили, танкове, топове, аероплани и други изобретения, каквито преди 200 години не е имало. Ами като чуе грамофонъ, радио и като почне да се разговаря съ нѣкого отъ Азия, Африка или Америка!.. Той не би позналъ свѣта, въ който е живѣлъ нѣкога. А какво би било, ако сжщиятъ човѣкъ следъ като добре опознае днешния свѣтъ, да кажемъ следъ 10—15 години, бѣде пакъ замразенъ и следъ 500—600 години отново съживенъ. Кой знае, какво ще има да види и да чуе тогава! Но бездруго той ще види, че хората летятъ като грамадни птици съ изкуствени крила, а може би и безъ крила, както понѣкога сънуваме, че леко-леко се издигаме нависоко и като безтѣлесни сѣнки се носимъ изъ въздуха.

— Но ако ученитѣ сега не замразяватъ хора, ние се пакъ знаемъ нѣщо за замръзнали и после оживѣли човѣци. Я си припомнете, какво сте чели въ „Вънецъ“ за сенбернардскитѣ кучета. Нали всички четете редовно това списание?

— Да, да! — извикаха почти всички въ единъ гласъ.